

sogn, for Fremtiden ikke længere gaa i Præstens egen Lomme, men ind i den Lønningsmasse, som er fælles for alle de omregulerede Embeder. Naar det er Tilfældet, forekommer det mig, at det vil ligge nær for mange Medlemmer af Menigheden i et saadant Sogn at tænke: Vor Præst faar herefter lige meget i Løn, enten vi giver ham mere, eller vi giver ham mindre i Accidenser. Det, vi hidtil har givet Præsten paa denne Maade for at skaffe ham lidt gode Kaar, kommer herefter ikke ham selv til gode, det gaar ind i en fælles Lønningsmasse, og indkommer der lidt mere end ellers fra vort Sogn, kommer det maaske helt andre Præster til gode end den, vi har tænkt paa, og som vi har Interesse for. Hvorfor skal vi da anstrenge os med at give Offer og Accidenser i saadant Tilfælde?

Hvis denne Betragtning holder Stik, og jeg tror, at der i hvert Fald nok er noget om den, synes jeg, der maa forudses nogen, maaske en ikke helt ubetydelig, Nedgang i Accidenernes samlede Sum, hvis der ikke finder en Afløsning Sted i Overensstemmelse med Lovforslagets Bestemmelse, saa snart et Præsteembede reguleres efter denne nye Ordning. Derfor forekommer det mig, at det havde været adskilligt heldigere, om Loven havde indeholdt Bestemmelser om en tvungen Afløsning af Offer og Accidenser, saa snart en saadan Regulering finder Sted. Ministeriet har imidlertid ment og begrundet det i Lovforslagets Motiver at maatte holde paa en frivillig Afløsning, navnlig af Hensyn til denne Lønningslovs midlertidige Karakter. Ministeriet henviser her til den Skæbne, som tidligere her i Tinget fremsatte Lovforslag om tvungen Afløsning af Offer og Accidenser har haft. Saa vidt jeg kan se, har denne Henvisning for Resten ikke stort at sige. Saa vidt jeg i en Fart har kunnet iagttage, er det gaaet saadan med de tidligere Lovforslag, at naar de er strandede, er det kun, fordi man har villet have Spørgsmaalet løst sammen med en almindelig Præstelønningslov, og da vi her har en almindelig Præstelønningslov for os, forekommer det mig, at den Hindring, der tidligere har stillet sig i Vejen for et saadant Lovforslag, ikke længere kan være til Stede. Jeg har ikke villet stiller noget som helst Forslag om at ændre Lovforslagets Bestemmelser, men i alt Fald villet gøre opmærksom paa den Vanskelighed, der kan opstaa af Lovforslagets Bestemmelser, dels for at der kan være nogen, der har sagt det i Forvejen,

hvis det en Gang skulde vise sig, at det er gaaet galt, dels ogsaa for at gøre Ministeriet opmærksom paa den Vanskelighed, som jeg synes, der er her, og bede den højtærede Minister gøre, hvad han muligvis ad en eller anden Vej kan gøre, for at fremskynde en frivillig Afløsning af Offer og Accidenser i alle de Embeder, som reguleres efter den nye Ordning.

I øvrigt skal jeg udtale min Glæde over det forholdsvise gode Resultat af denne Sags Behandling. Det har tidligere syntes at frembyde store Vanskeligheder at faa en Præstelønningslov gennemført i Rigsdagen, og naar det nu synes at skulle gaa glat, tror jeg, der vil blive almindelig Glæde deraf.

Jeg kan ikke nægte, at jeg under Sagens hele Behandling har haft mine Betænkeligheder ved den lave Begyndelsesløn, kun 2,000 Kr., for Embederne i nederste Lønningsklasse. Jeg udtaler Haabet om, at naar denne Sag vel tidligst om 5 Aar skal endelig ordnes, maa Præsteforeningens Ønske om en Mindsteløn af 2,200 Kr. i Stedet for 2,000 Kr. kunne opfyldes, og jeg vil i hvert Fald haabe, at de Vanskeligheder, jeg her har peget paa, med Hensyn til Offers og Accideners Afløsning ikke vil vokse sig saa store, at de helt sluger den Sum, som ellers maaske om 5 Aar kunde være tilovers til Forhøjelse af Begyndelseslønnen for de lavest lønnede Præster.

Keiser-Nielsen: Jeg glæder mig over den Enighed, der har været i Udvalget. Det giver Løfte om, at Lovforslaget kan blive til Lov i denne Samling til Gavn for Præsterne. Som det vil ses af Betænkningen, har der været et Mindretal, som kunde ønske at komme bort fra Klasse- delingen af Embederne, der vil medføre ligesom tidligere, at Præster af økonomiske Grunde vil kunne blive nødte til at søge Forflyttelse. Vi ønskede, at denne Forflyttelsesgrund blev trængt tilbage saa meget som muligt, og at kun aandelige Hensyn kom i Forgrunden som Aarsag til Ønske om Forflyttelse. Jeg ved nok, at den Grund, der er blevet anført derimod, er, at det var nødvendigt at tage Hensyn til, at Arbejdet i de forskellige Embeder var af meget forskelligt Omfang, at det derfor var nødvendigt at klassificere Embederne. Men den Grund svækkes allerede ved Bestemmelserne i § 1 under ottende „at“, at et Embede af 1ste Klasse kan synke ned til et Embede af 3die Lønningsklasse og et andet Embede f. Eks. af